

Hồi 426**Sát nhân danh ngạch**

Trong quán rượu ồn ào, hai người ngồi đối diện qua một cái bàn trong góc, sau ba tuần rượu, Hương Vũ Điền cười nói: "Thật muốn ca lớn một khúc, khà! Đêm nay rất tốt! Đêm nay ta cao hứng vô cùng".

Vương Trấn Ác động tâm, thầm nghĩ có thể nào khéo léo lợi dụng lễ hội ngày mùa cuồng hoan của Bí tộc hay không, lúc này Hương Vũ Điền đang ở trạng thái khác thường, nói không chừng có thể tìm ra chút bí mật từ y. Lại mời thêm một chén: "Hương huynh tại sao không dễ động thủ sát nhân? Tựa hồ tương phản với tác phong hung hãn nhất quán của Bí tộc".

Hương Vũ Điền than: "Chuyện này nói ra thì dài, một lời khó giải bày. Vương huynh có biện pháp bủa lưới bắt về một vò Tuyết Giản Hương không? Nghe nói đó là rượu hạng nhất Biên Hoang, bất quá Nữ Nhi Hồng đang uống cũng không tệ".

Vương Trấn Ác thốt: "Nếu Hương huynh chịu lập tức ngưng can qua, ta có thể kiếm cho người".

Hương Vũ Điền cười khổ: "Công ra công, tư ra tư, đề nghị của người không thiết thực, Biên Hoang Tập không có tương lai, Thác Bạt Khuê càng không có hy vọng. Vương huynh nếu là người thức thời vụ, nên lập tức xa rời Biên Hoang Tập, đến nơi nào cũng được, sao cũng đỡ hơn là ở đây chờ chết".

Vương Trấn Ác mỉm cười: "Chỉ cần chết được oanh oanh liệt liệt, dù có chết cũng cam tâm".

Hương Vũ Điền hai mắt sáng lên, cầm vò châm rượu cho gã cho mình, sau đó nhấc chén: "Lối nhìn của Vương huynh đối với tử vong hoàn toàn khác biệt với ta, nhưng ta vẫn bội phục can đảm nhìn thấu sinh tử của Vương huynh. Đi! Uống thêm một chén, bọn ta đêm nay không say không về".

Hai người lại cạn chén.

Vương Trấn Ác nói: "Hương huynh biết rõ tình huống Biên Hoang Tập bọn ta phi thường, còn biết Tuyết Giản Hương nữa".

Hương Vũ Điền thần nhiên: “Nhận thức của ta đối với Biên Hoang Tập đại bộ phận là đến từ chỗ người Yên. Như tên lưu manh Cao Ngạn, nếu không phải người Yên bao phen cường điệu tác dụng năng lực của hắn trong trận chiến này, có đánh chết ta cũng không tin hắn có thể ảnh hưởng đến chiến quả”.

Vương Trấn Ác nhìn không được hỏi: “Bằng vào thân thủ của Hương huynh, lần đó ở Trần Hoàng Cương chắc có cơ hội có thể đắc thủ, tại sao lại dễ dàng bỏ qua vậy?”.

Hương Vũ Điền lắc đầu: “Bắt ta giải thích làm sao đây? Chuyện của ta Vương huynh khó lòng hiểu được. Có thể nói vậy, vì có mục tiêu càng cao xa hơn, ta cần phải giới sát, đương nhiên càng không thể lạm sát, nếu không chắc chắn có mất mát”.

Vương Trấn Ác nghi hoặc không hiểu: “Lời nói của Hương huynh quả thật khó hiểu, theo ta thấy, Hương huynh đáng lẽ là người không sợ trời không sợ đất, muốn làm gì thì làm, không có hiềm kỵ gì”.

Hương Vũ Điền gật đầu: “Người nhìn rất chuẩn, chỉ là không hiểu rõ tình huống của ta, mà ta cũng rất khó giải thích, nói ra cũng e người không tin”.

Lại cười khổ: “Không sợ cho người biết, chuyện này ta có danh sách sát nhân, danh sách chỉ hạn định ba người, theo lập trường của ta mà nói, ba người đó chính là Hoang nhân nên giết nhất ở Biên Hoang Tập”.

Vương Trấn Ác ngạc nhiên: “Danh sách sát nhân? Vậy ta có là một trong số không?”.

Hương Vũ Điền cười đáp: “Có thể có, cũng có thể không. Chỉ có hai người do người Yên chỉ định, người cuối là do ta chọn, có thể coi là lọt vào danh sách thích sát của ta. Chỉ cần làm thịt xong ba người này, ta coi như hoàn trả được món nợ với bản tộc, từ nay có thể thoát ly Bí tộc, sống cuộc sống tự do tự tại”.

Vương Trấn Ác hỏi: “Một người là Cao Ngạn, còn người kia là ai?”.

Hương Vũ Điền mỉm cười: “Với tài trí của Vương huynh, sao lại đoán không ra?”.

Vương Trấn Ác chấn động: “Yến Phi!”.

Hương Vũ Điền vui vẻ thốt: “Cho dù người Yên không chỉ định ta cần phải giết Yến Phi, Hương Vũ Điền ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, đối thủ như vậy nào phải dễ kiếm?”.

Vương Trấn Ác thầm nghĩ nếu Hương Vũ Điền quả có thể giết chết Yến Phi, Biên Hoang Tập khẳng định không đánh mà sụp, Hương Vũ Điền không phụ ủy thác của Mộ Dung Thù.

Hương Vũ Điền hứng chí bưng bưng hỏi: “Vương huynh có gặp qua Yến Phi chưa? À! Người đương nhiên là gặp qua rồi, nếu không đâu thể chỉ ra hần là kinh địch của ta. Hần thật ra là người ra sao?”.

Vương Trấn Ác ngây ngô: “Ta thật không biết hồi đáp câu hỏi của người làm sao, không phải vì cố ý che giấu cho hần, mà là không biết làm sao để miêu tả hần bén sát. Hần là người rất đặc biệt, có thể nói khác hần với các cao thủ Hoang nhân khác, còn về chỗ khác biệt, ta lại không nói được. Ta tự nhủ mình rất có tài nhìn người, người nào khác ta lưu tâm chú ý một chút là biết được cao thấp mạnh yếu ra sao, nhưng đối với Yến Phi ta lại không có cách nắm bắt, có chút giống như tình huống gặp phải Hương huynh”.

Hương Vũ Điền đôi mắt thần quang vụt lóe lên lại tắt ngóm, gật đầu: “Vây là cao thâm khó lường. Xem ra Yến Phi đã đạt trên cảnh giới Thiên đạo, không lạ gì có tư cách chém chết Trúc Pháp Khánh đã luyện thành ‘Thập Trụ Đại Thừa công’. Khả! Ta tức không thể gặp được hần lập tức”.

Vương Trấn Ác hỏi: “Hương huynh thật ra là người ra sao?”.

Hương Vũ Điền dang tay: “Còn người thật ra là người ra sao? Nếu người có thể cho ta một đáp án thỏa mãn, ta sẽ thành thực đáp lời. Con người rất khó hiểu rõ được mình, một mặt là vì biết quá sâu xa, có lẽ không chịu chân thành đối diện chính mình, nói chung không ai có thể hồi đáp câu hỏi này, cho dù nói ra, thông thường cũng đã trải qua thêm thất trạng điểm mỹ hóa, có những ý niệm mình vĩnh viễn không muốn để người ta biết, có đúng không?”.

Vương Trấn Ác không nói gì được.

Hương Vũ Điền mỉm cười: “Vương huynh có hứng thú với ta như vậy, không phải là vì ta là bằng hữu, mà là vì ta là địch nhân, cho nên muốn tận sức tìm hiểu rõ hư thực của ta, rồi tìm cách đối phó. Nói cho người biết, Hoang nhân các người lần này tuyệt không may mắn đâu, hiện tại do đường sá đi Tái bắc đã bị bão tuyết phong tỏa, giao thông thủy đạo Bắc thượng của các người lại bị người Yên cắt đứt, còn Thác Bạt Khuê bị hãm vào cuộc khổ chiến không có hy vọng, tới lúc hoa nở mùa xuân năm tới, y coi như xong, Hoang nhân các người cũng sẽ đi đời. Tin ta đi! Muốn bỏ đi thì bỏ đi cho sớm, số phận của Hoang nhân đã định rồi”.

Vương Trấn Ác lòng rung động: “Bí tộc có phải chỉ có một mình Hương huynh đến Biên Hoang không?”.

Hương Vũ Điền nụ cười bên khóe môi không ngừng khuếch triển, bình tĩnh đáp: “Xin thứ cho tiểu đệ không thể đáp câu hỏi này của Vương huynh”.

Vương Trấn Ác đã từ thần sắc tán thưởng tiết lộ qua ánh mắt của y biết được đáp án, nắm lấy cơ hội, đột nhiên đổi thoại đề: “Hoa Yêu có phải là người của quý tộc không?”.

Hướng Vũ Điền khẽ run, cúi thấp mục quang, gơ tay cầm chén rượu.

Vương Trấn Ác không ngờ y có phản ứng như vậy, thắc mắc trong lòng, cầm bình rót rượu cho y, đồng thời thốt: “Hướng huynh nếu không vui, không cần trả lời”.

Hướng Vũ Điền bị dụ dẫn tâm sự vô hạn, nhắc chén uống cạn, đặt chén rượu xuống, mục quang trần trần nhìn mặt bàn: “Gã không những là Bí nhân, còn là sư huynh của ta, bất quá đã bị sư tôn trục xuất khỏi sư môn từ lâu. Nếu không phải vậy, sư tôn cũng không thu ta làm đồ đệ”.

Tiếp đó đôi mắt hồi phục lại thần sắc sáng suốt, chăm chăm nhìn Vương Trấn Ác: “Vương huynh có biết tại sao ta muốn tiết lộ bí mật đó không?”.

Vương Trấn Ác hoang mang lắc đầu: “Chỉ cần Hướng huynh dặn một câu, ta tuyệt sẽ không tiết lộ chuyện này”.

Hướng Vũ Điền gật đầu: “Vương huynh quả có tác phong của ông huynh”.

Ngưng một chút lại nói: “Ta muốn nói ra cố sự của gã là vì Biên Hoang Tập là đất gã chôn thân. Mà Vương huynh là Hoang nhân, nói với người nào khác gì giải rõ oan khuất của gã với Hoang nhân, coi như ta làm một chuyện tốt cho gã”.

Vương Trấn Ác sau khi đến Biên Hoang Tập mới biết chuyện Hoa Yêu, nghe vậy ngạc nhiên: “Oan khuất? Hướng huynh không phải đang nói chơi chứ?”.

Hướng Vũ Điền cười khổ: “Ta đã sớm biết người sẽ nói như vậy, tình huống bên trong ta thật khó giải thích tương tận. Nói một cách đơn giản, gã vốn không phải như vậy, nhưng nhập ma dưới một tình huống kỳ dị nào đó, đến mức tính tình biến đổi hẳn, không những bán đứng tộc chủ, khiến cho tộc chủ bị ông của người bắt đi, còn đi khắp nơi tác ác. Các người thành công giết chết gã thật là công đức vô lượng. Ta dám khẳng định gã nếu có linh thiêng trên trời, sẽ vô cùng cảm kích các người đã kết thúc cuộc đời tà ác của gã. Đó cũng là món nợ tề môn thiếu Bí nhân, cho nên phải để ta bồi thường hoàn trả”.

Vương Trấn Ác trầm giọng: “Lời nói của Hướng huynh mỗi một câu đều rõ ràng minh bạch, nhưng ta lại càng nghe càng hồ đồ. Cái Hướng huynh chỉ là nhập ma dưới một thứ tình huống kỳ dị, có phải là một loại tẩu hỏa nhập ma do luyện công? Nhưng ta chưa từng nghe qua có người nào vì luyện công sai đường mà từ bản tính thiện lương biến thành dâm ma hái hoa hết”.

Hương Vũ Điền thở dài: "Thiên hạ không có gì là không có, tình huống thật sự bên trong xin thứ cho ta không thể nói ra. Ài! Người đã chết rồi, ta còn có gì để cho giấu cho gã nữa. Khà! Hoang nhân thật có tài, không ngờ có biện pháp giết chết sư huynh ta, đỡ cho ta một phen công phu".

Vương Trấn Ác ngạc nhiên: "Hương huynh chuẩn bị tận tay giết chết gã sao?".

Hương Vũ Điền tỉnh bơ như không: "Đương nhiên rồi. Không để ta xuất thủ thành lý môn hộ thì để ai phụ trách? Đành phải tiết lộ một bí mật với ngươi, ta sợ dĩ không dám lạm sát, không dám mặc ý mà làm, là vì học tránh vết xe đổ của sư huynh ta trước đây, ta sợ lại đi theo lối mòn của gã. Nghe ta nói vậy, Vương huynh có lẽ sẽ nghĩ đương nhiên là vậy, ngươi và gã tu chung một võ công tâm pháp, dĩ nhiên là chung đường. Ngươi nghĩ vậy thì hợp tình hợp lý, nhưng lại sai một ly khác nào đi một dặm. Tình huống thật sự hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của ngươi".

Vương Trấn Ác hỏi: "Hương huynh không định nói ra, có đúng không?".

Hương Vũ Điền nhún vai: "Đương nhiên. Bất quá nói tuy chỉ nói một nửa, nhưng ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi. Khà! Tiểu Bạch Nhạn không phải đã đến Biên Hoang Tập sao? Tại sao không thấy Cao Ngạn dắt nàng ta chạy lòng vòng Dạ Oa Tử?".

Vương Trấn Ác thở dài: "Ngươi chuẩn bị thích sát Cao Ngạn ở Dạ Oa Tử, nhưng sao lại muốn nói với ta?".

Hương Vũ Điền ngạc nhiên: "Tại sao Vương huynh nhìn thấu ý đồ của ta mà vẫn không chút khẩn trương vậy? Nhất định có lý gì đó, đúng! Bởi Cao Ngạn căn bản sẽ không đến Dạ Oa Tử, nói như vậy, hẳn chắc là đi Tứ Thủy dò thám địch tình. Khà! Vương huynh cuối cùng đã biến sắc!".

Vương Trấn Ác song nhãn sát cơ rừng rục.

Hương Vũ Điền vẫn tư thế ung dung coi như không: "Vương huynh không những có tình nghĩa, nói không đem sinh tử để trong lòng không phải là thuận miệng nói, biết rõ không phải là đối thủ của ta mà vẫn muốn động võ. Thành thật mà nói, ta không thể giết người trong kỳ lễ Cuồng hoan tiết, đây là truyền thống của Bí tộc, cố ý nhắc tới Cao Ngạn chỉ là nghĩ hoặc trong lòng, nói ra để xem phản ứng của Vương huynh!".

Vương Trấn Ác hờ hững hỏi: "Qua đêm nay thì sao?".

Hương Vũ Điền đôi mắt tinh quang hừng hực, chăm chăm nhìn Vương Trấn Ác không chút nhân nhượng: "Bọn ta chơi một trò lý thú không?".

Vương Trấn Ác phát giác mình thật không có cách nào nắm bắt được ý tưởng của người này, y hành sự luôn luôn vượt ngoài ý liệu của người ta, mình bị y dắt mũi đi, lọt hoàn toàn vào thế bị động.

Vương Trấn Ác thốt: “Huỳnh nói ra đi!”.

Hương Vũ Điền nói: “Bắt đầu từ bây giờ, ta cho các ngươi mười hai canh giờ, hạn kỳ đó ta sẽ không rời Biên Hoang Tập nửa bước, chỉ cần các ngươi có thể tìm ra ta như lần trước, lập tức có cơ hội giết chết ta. Nhưng một khi qua thời hạn, ta lập tức động thân đến Tứ Thủy, Cao Ngạn hấn khẳng định không còn mạng, trò chơi này có lý thú không?”.

Vương Trấn Ác nghe vậy tái tê rùng mình, yêu sách của Hương Vũ Điền bọn họ cự tuyệt đâu được, nếu không, nếu dưới tình huống để y biết được nơi chốn của Cao Ngạn, bằng vào tài trí võ công của y, Cao Ngạn khẳng định khó thoát độc thủ.

Nói cho cùng, Hương Vũ Điền muốn tìm hiểu rõ bọn họ bằng vào cái gì mà có thể dễ dàng tìm ra y, không rõ được điểm này, Hương Vũ Điền ở Biên Hoang Tập phải dè dặt từng bước, ăn ngủ khó yên.

Con người này quá lợi hại.

Vương Trấn Ác bình tĩnh đứng dậy, trầm giọng: “Hoang nhân bọn ta sẽ phụng bồi đến cùng, Hương huynh cẩn thận!”.

Nói xong liền bỏ đi.

oOo

Trong gian nhà nhỏ tối đen.

Doãn Thanh Nhã kêu khẽ: “Cao Ngạn! Cao Ngạn! Ngươi đã ngủ chưa?”.

Cao Ngạn bút rút đã lâu, vội nghiêng người nhìn sang nàng: “Nương tử có gì phân phó?”.

Doãn Thanh Nhã hỏi: “Hồi này là thanh âm gì vậy? Có phải có ai khóc rên không?”.

Cao Ngạn đáp: “Ở Biên Hoang, nhiều nhất là sói hoang và ung trọc, hồi này là tiếng gào hú của sói, nghe tiếng chắc cách tiểu cốc của bọn ta khoảng năm sáu dặm, nương tử không cần lo”.

Doãn Thanh Nhã ngây thơ hỏi: “Chúng có ăn thịt người không?”.

Cao Ngạn đáp: "Phàm vật gì có máu thịt là chúng ăn hết, cũng thích ăn thịt rửa nữa, cho nên dã quỷ ở Biên Hoang chỉ còn lại một bộ xương khô và đầu lâu, nguyên nhân là vậy".

Doãn Thanh Nhã yêu kiều hờn mát: "Ngươi lại hù người ta rồi!".

Cao Ngạn thốt: "Nói cho ta biết lời nàng nói hồi nãy không phải là thật đi, cũng là bịa đặt như ta".

Doãn Thanh Nhã tức tối: "Cao Ngạn à! Lời ngươi từng nói thật ra có giữ lời không? Còn nói cái gì sẽ đợi sự phụ ta đáp ứng chuyện của bọn ta rồi mới... không nói nữa!".

Cao Ngạn không chút mắc cỡ: "Lời ta nói qua sao lại không giữ lời chứ? Vấn đề là ở trên mình nương tử, nàng lúc đó đâu có đáp ứng ta, đại loại ví như nếu sự phó như vậy như vậy, người ta sẽ liền như vậy như vậy, chuyện đó coi như bỏ qua đi. Như vậy ta chỉ còn nước không gánh làm anh hùng, trước hết thành thân với nương tử, để nương tử sinh con xong rồi mới về Lương Hồ thỉnh tội với sự phụ".

Doãn Thanh Nhã ngồi dậy, quát lớn: "Ngươi giở trò vô lại!".

Cao Ngạn vui thú: "Trừ phi là vậy đi! Nàng trước hết tận miệng đáp ứng ta, nếu sự phụ nàng chịu gật đầu, nàng sẽ ngoan ngoãn gả cho ta, ta đương nhiên sẽ chấp hành lời hứa, ta cùng lắm là chỉ ôm ôm ấp ấp, hôn môi thôi, tuyệt không đi quá xa".

Doãn Thanh Nhã chu miệng trừng mắt: "Tiểu tử chết bầm! Còn muốn ta nói bao nhiêu lần đây, ngươi ta căn bản không nghĩ tới phải gả cho ngươi".

Cao Ngạn cười hì hì ngồi dậy, vui vẻ thốt: "Nương tử thật hiểu lạc thú khuê phòng, biết giờ mấy chiều hoa hòe đúng lúc với ta, trong đó khẳng định có một chiều kêu là 'cố bày nghi trện', chiều khác là 'làm như chống cự mà lại hoan nghênh', khà! Không ai rõ tâm ý của nương tử hơn ta".

Doãn Thanh Nhã nghe hấn nói lý thú quá, nhin không được nhoẻn cười, lại cười khe khẽ thốt: "Ngươi có ngon thì thử gọi một tiếng 'nương tử' nữa coi, người ta có gả cho ngươi chưa?".

Cao Ngạn đề tỉnh: "Nàng mau quên chuyện đã đáp ứng vậy sao? Đã không thể đánh đập ta, càng không thể điểm huyết ta, nếu không đến lúc Bạch cốt tinh xuất hiện, ai sẽ thi triển phép đuổi quỷ cho nàng?".

Doãn Thanh Nhã tức tối: "Ngươi mới hay quên, cấm kỵ của Tổ Nữ tâm pháp mà ta nói là có thật, không có một chữ nào là giả".

Cao Ngạn tức đến mức nghiến răng kèn kẹt: "Trong thiên hạ sao lại có loại võ công như vậy chứ? Ta không tin".

Doãn Thanh Nhã cười yêu kiều: "Người tin cũng được, không tin cũng được, sự thật là sự thật, người đêm nay đừng có vượt biên giới đó". Nói xong nằm xuống giường, ngáp dài: "Nói chuyện với tiểu tử người rất tốn sức lực, Nhã nhi mệt rồi! Phải ngủ đây".

Cao Ngạn thở dài: "Hôn môi có được không?".

Doãn Thanh Nhã chém đinh chặt sắt: "Không được!".

Cao Ngạn cười khố: "Hôn môi chỉ là lễ gặp mặt trước khi cao thủ trao chiêu, lại không phải đao thật thương thật, có ảnh hưởng gì chứ?".

Doãn Thanh Nhã thấp giọng mắng: "Miệng chó đầu mọc được ngà voi, miệng đầy lời nhơ nhớp, quỷ mới chịu gả cho người".

Cao Ngạn cãi không lại tiu nghỉu, buồn bã nằm xuống, không nói tiếng nào.

Qua một hồi, Doãn Thanh Nhã lại kêu: "Cao Ngạn! Cao Ngạn!".

Cao Ngạn buồn bã lên tiếng: "Nàng không phải rất mệt phải ngủ sao?".

Doãn Thanh Nhã dịu giọng: "Người giận sao?".

Cao Ngạn tinh thần phấn chấn, lại không dám biểu lộ ra, tiếp tục giọng điệu nguội lạnh cõi lòng, thở dài: "Ta dám giận bất cứ một ai, nhưng nào dám giận Nhã nhi?".

Doãn Thanh Nhã thốt: "Đừng có giả bộ tội nghiệp nữa! Ta còn rõ người hơn là người cho ra người hiểu ta, lần này người thân mang trọng nhiệm, phải nhớ đi đúng đường lối, nếu không bọn ta sẽ không còn mạng về Biên Hoang Tập, cho nên người phải làm một tiểu tử an phận, ta thật không phải lừa người đâu".

Cao Ngạn không phục: "Hôn môi có vấn đề gì đâu chứ?".

Doãn Thanh Nhã bực dọc: "Hôn môi có lẽ không có vấn đề gì, nhưng theo đức tính của người, chịu hôn môi thôi sao? Một khi xảy ra không thể thu thập lại được thì hỏng bét".

Cao Ngạn mừng rỡ: "Nhã nhi cuối cùng đã đáp ứng để ta hôn môi rồi! Khà! Tính nhẫn nại lão tử đương nhiên không thiếu sót, nếu không làm sao làm thám tử được? Được rồi! Ngủ đây hãy nói tiếp, tới thời cơ thích hợp thì cứ hôn môi, đến lúc đó nàng không được xô ba đẩy bốn đó".

Doãn Thanh Nhã nổi giận: "Người ta chỉ là cho thí dụ thôi, ai đáp ứng cho người hôn môi chứ?".

Cao Ngạn cười nói: "Lời nói ra khỏi miệng nào có thể thu hồi, lần này đến phiên ta mệt rồi, ngủ đi!".

- o O o -